

A veszély teszi izgalmassá

INTERJÚ FEHÉR ÁDÁMMAL
ÉS KASSAI BENJÁMINNAL

szerző: Papp Tímea fotó: Urbán Ádám

Edzés, előadás, ügyek, köztük nemzetközi meghívások intézése – nem egyszerű a pálya elején álló, feltörekvő fiatal artista élete. Jó döntéseket kell hozni, és még jobb gyakorlatokat kell kitalálni, hogy egyszer a szakma csúcsát jelentő Cirque du Soleil, a Seven Fingers vagy a Cirque Éloize tagja legyen. A kínai rúd két specialistája, Fehér Ádám és Kassai Benjámín azonban a legjobb úton jár.

Mi volt az első cirkuszi élményetek nézőként?

Kassai Benjámín: A szüleimmel jártam először cirkuszban. Még nagyon kicsi voltam, nem is nagyon bírtam, azt hiszem, a műsor felénél ki kellett vinni. Később az iskolával mentünk, az már egészen másféle élményt jelentett. Azt hiszem, afrikai akrobatákat láttunk, és nagyon bejött, ahogyan szaltóztak.

Fehér Ádám: 13 éves voltam, amikor a családdal eljöttünk Makóról, hogy megnézzünk

egy cirkuszi előadást, hogy lássuk, mi az, amivel a jövőben foglalkozni szeretnék.

Honnan ez az elhivatottság, hogyan választottátok ezt a különös pályát?

FÁ: Mindig szerettem mozogni, nagyon élénk gyerek voltam. Az egyik tesitanárom megkért arra, hogy csináljak egy zászlót a bordásfalon. Megcsináltam, néhány másodpercig kitartottam. Akkor hangzott el az a mondat, hogy: „Ádám, neked artistának kell

A napi edzésmennyiségről:

Napi három-négy órát edzünk, ebből másfél-két órát foglalkozunk a kínai rúddal, a többi erősítés, akrobatika, nyújtás. Ha előadásunk van, a színpadra lépés előtt jó húsz percig melegítünk be.

lenned!” Viccesnek szánták, én komolyan vettem, elkezdtem videókat keresni a neten, aztán pedig felvételiztem az Artistaképzőbe.

KB: Sokat sportoltam, és keresztanyám ajánlotta, hogy próbáljam ki ezt is. Utánanéztünk, megtaláltuk az Artistaképzőt, hatodikos koromban pedig elkezdtem felkészítőre járni. Tanultunk színpadi mozgást, akrobatikát, zsonglörködést, színész mesterséget, kipróbáltunk mindenféle műfajt, és utána szakosodtunk.

Nem is volt kérdés, hogy artisták lesztek, hogy a kínai rúd lesz a ti specialitásotok?

FÁ: Amikor bekerültem az Artistaképzőbe, kilencedikes voltam, viszont azonnal nem dönt el, hogy erre szakoso-

A Nemzetközi Cirkusz- fesztivál hozadékáról:

Számunkra már az is megtiszteltetés volt, hogy bemutatkozhattunk, hogy a zsűri beválogatott bennünket a programba. Ezzel teljesítettük a célunkat. Amikor megkaptuk a Latinai Nemzetközi Cirkuszfesztivál különdíját, már elégedettek voltunk, a bronzdíjra egyáltalán nem számítottunk. Kaptunk azóta külföldi megkereséseket, például egy őszi japán fesztiválra és a minszki cirkuszba. Egyelőre rövidebb szezonokkal szeretnénk építkezni.

dunk. Kezdetben többen voltunk egy dobócsoportban, köztük Benji is. Én lenti ember voltam, tartottam a többieket, de szerettem volna, ha rám is esik reflektorfény. (Nevet.) Egy évvel később kezdtem el a kínai rudat egy tanárom javaslatára, aztán Benji is csatlakozott.

Hogyan alakult a ti közös történetetek? A tanáraitok hoztak össze benneteket, ők látták meg, hogy jól passzoltok egymáshoz, vagy barátságból lett a közös szám?

FÁ: A videojáték volt az első közös témánk, abból lett a barátság, majd a szám.

KB: Amikor a rudat először kipróbáltam, még egyáltalán nem volt benne, hogy én is erre szakosodom. Szerencsére így alakult.

Mennyi lehetőség van a kínai rúdban?

FÁ: Rengeteg! Erőelemekből szinte bármit meg lehet csinálni rajta, szaltókat és más akrobatikus elemeket szintén, a kombináció pedig végtelen, pláne úgy, hogy ketten vagyunk. Eleinte a netről néztünk ki gyakorlatokat, elemeket, és persze a tanáraink is javasoltak, mostanra eljutottunk oda, hogy mi is kitalálunk új dolgokat. A múltkor például lefekvés előtt jutott eszembe valami, másnap már ki is próbáltuk a teremben.

Mennyire veszélyes szerről van szó?

KB: Eléggé, különösen akkor, ha nincs az elem jól begyakorolva. Ezért is dolgozunk szivacson addig, amíg nem érezzük teljesen

biztonságosnak. Két-két és fél méterről kézre esni nem annyira kellemes, tud fájni utána az ember csuklója. Velem ez történt nemrégiben, és azért húzódtam tovább a rehabilitáció, mert közben dolgoztam tovább. Egy hónap alatt helyrejött volna, de úgy éreztem, nem állhatok le, nem tesz jót a testemnek, ha abbahagyom az edzést. **FÁ:** Van esés, ami szivacsos is tud kellemetlen lenni, amitől szó szerint fáj az ember feje. Van egy trükk, aminél úgy érzem a fordulás után, hogy vízszintesen vagyok, a hasamnál a rúddal. Két-három hónapig gyakoroltuk szivacson, és elég sokszor estem rosszul. De ez a veszélyesség nem egyszerű kihívással, hanem valódi izgalommá teszi az egészet.